

∞ De taxidermist II ∞

Christian Deterink

De plafondventilator boven het bed draaide lusteloos haar rondjes maar bracht nauwelijks verkoeling; het leek nog eerder de temperatuur verder op te kloppen tot een dikke hitte die bijna substantie had. Dennis Quinn, languit liggend in de pose van Da Vinci's Vitruviaanse man en naakt op een klein onderbroekje na, zuchtte diep en wreef in zijn ogen. Hij beseftte dat hij hier al weer twee uur slapeloos lag te staren naar het plafond en kreunde. Hij voelde zich miserabel, in een diepere depressie dan ooit en in een opwelling bedacht hij zich dat zijn toestand wel wat leek op hoe hij er exact twee jaar geleden aan toe was geweest.

Dennis kon het zich allemaal zo weer levendig voor de geest halen. Het Metropole Hotel, de club sandwich en de café latte die hij had besteld, het luxe nouveau art interieur met de weelderig gevormde spiegels. Dat, en natuurlijk de drie redacteurs van zijn uitgeverij tegenover hem aan de tafel, alsof dit geen vrolijk bedoelde zakelijke lunch was, maar een verhoor, of zo.

Maar het was geen verhoor, nee, het was zelfs nog veel erger. Nadien had Dennis wel eens gedacht dat die lunch hetzelfde moet hebben aangevoeld als het aanhoren van een vonnis in de corrupte rechtbank van een bananenstaatje. Hetzelfde gevoel dat in een redeloos moment opeens de grond onder je voeten werd weggeslagen en de waarde van je hele leven tot nul werd gereduceerd. En dat terwijl je het allemaal machteloos moest toezien.

Het ging natuurlijk allemaal over zijn manuscript. Het magnus opus waar hij vier jaar van zijn leven voor had opgegeven. Een groots opgezet epos over drie generaties van een familie in het Mid-Westen, spelend in de negentiende eeuw. De grootse roman die zijn naam na zijn veelbelovende debuut definitief moest vestigen.

“We weten niet hoe we het je moeten zeggen, Den.” Met die uitspraak van zijn agente April was het allemaal begonnen, “Maar... we hebben alle drie toch wel onze twijfels over je boek.” Dennis, op dat moment nog in een feestelijk humeur, verslikte zich bijna in zijn koffie en haastte zich te vragen: “Wat bedoel je?”

Zijn redacteur Kurt keek als een samenzweerder zijn collega's aan voordat hij zich naar voren boog en zei: “De omvang bijvoorbeeld, Den. Jezus, dit wordt een baksteen van minimaal 900 pagina's...”

“Maar het is ook een breed uitgesponnen epos”, zei Dennis meteen, die tot zijn irritatie merkte dat hij meteen in de verdediging zat.

“Misschien wel iets té breed, Dennis”, bemoeide Rollins, de grote baas van de uitgeverij zich ermee. Dennis keek Rollins verbijsterd aan.

“Het zijn wel erg veel personen en gebeurtenissen”, zei April weer.

“En erg veel woorden om het te vertellen”, voegde Kurt toe. Dennis keek iedereen afzonderlijk aan. Wat was dit, een vooraf besproken beschieting? Lag hij onder vuur? Dennis voelde in ieder geval hoe er nu al grote bressen in zijn vesting waren geslagen.

“Het is gewoon saai soms”, hakte Rollins er weer stevig op in, “neem nou die hele passage over hoe Karl Bender pagina’s lang aan zijn vrouw uitlegt hoe een telefoon werkt...”

Dennis veerde verontwaardigd op om uit te leggen welke existentiële worsteling hij met deze scene bedoeld had, maar werd al weer onderbroken door April, die prachtige vrouw met wie hij de laatste jaren zo veel contact had gehad en waarvan hij stiekem had gehoopt dat ze gevoelens voor hem had. De blik in haar ogen was echter koud en genadeloos: “En zo zijn er zo veel onnodige en passages, soms gewoon ronduit slecht.” Slecht, had ze dat woord echt gebruikt? Dennis huiverde onwillekeurig door een plotselinge kilte en voelde zich alsof hij de club sandwich weer zou gaan uitkotsen.

“Een groot deel van het boek is gewoon... niet goed”, beukte Kurt weer op hem in, “onscherp, als een foto die uit focus is, niet invoelbaar, niet meeslepend, flets, niet echt, fake.” Dennis voelde zich nu het slachtoffer dat allang op de grond lag, terwijl zijn belagers op hem in bleven schoppen.

“Dat is het ja, fake”, vervolgde April bijna enthousiast, “je hele verhaal ademt volledig uit dat iemand het niet meegemaakt heeft, maar alleen maar ... bedacht. Verzonnen vanachter zijn bureautje.”

Dennis zag vlekken voor zijn ogen dansen en wilde iets zeggen, maar werd weer onderbroken, nu door Rollins: “Zo is het maar net. Maar goed, het zal je wel duidelijk geworden zijn, jongen”, zei hij met gezaghebbende toon, “we willen je boek niet uitgeven. Basta! Daarom zijn we hier bijeen, om ons contract met je op te zeggen!”

Dennis kon zich nog goed herinneren dat hij zijn werkgever seconden lang sprakeloos had aangekeken. Niet in staat ook maar één van alle vragen die in zijn hoofd rond tolden (*Waarom heeft u me dan vier jaar lang die toelage betaald? We kunnen het manuscript toch redigeren? Waarom maakt u er een zo abrupt einde aan?*) maar ook beseffend dat het geen zin had ook maar één van die vragen te stellen. Dennis hoefde nog maar één keer in de onbewogen ogen van April te kijken, om te weten dat het over was, definitief.

Dennis kon zich nog maar weinig herinneren van wat er daarna gebeurde. Misschien dat hij nog wat paperassen tekende. Wellicht dat er nog wat holle woorden vielen. En ze zullen wel meteen afgerekend hebben. Dennis kon zich nog heugen dat Rollins hem op weg naar de uitgang een goedbedoeld advies gaf, zijn hand bezitterig op zijn arm leggend. “Doe eerst maar eens wat levenservaring op jongen, misschien dat er daarna nog wel een boek in je schuilt.”

En daarmee was het, na een formeel handje met Kurt en April, voorbij. Dennis stond zijn drie weglopende scherprechters na te kijken en besepte dat zijn leven in de vernieling was geholpen.

Het was het begin geweest van een miserabele tijd; een zwart gat, waar hij maar heel moeizaam uit gekropen was. Maar als hij toen, twee jaar geleden, ooit had gedacht dat hij zelfs nog dieper zou zakken, dan was hij er waarschijnlijk in gebleven. “Wat een ellende”, dacht hij. Dennis wreef in zijn ogen, proberend de gruwelijke beelden die hem bestookten, uit te wissen.

Hij had het geprobeerd, natuurlijk. Drie weken later had hij in van een noodslot bezwangerd moment, zijn manuscript, aantekeningen en laptop, kortom: alles, in een vuilnisbak gegooid en verbrand. Vier jaar uit het leven van Quinn, alsook drie generaties Bender-familie waren voor eeuwig in de vergetelheid verdwenen, alsof ze nooit bestaan hadden. Merkwaaardig genoeg had hij zich hierna opgelucht gevoeld, alsof er een last van hem was gevallen. Met een verlicht gemoed had hij besloten opnieuw te beginnen. Hij was hij verhuisd naar de grote stad en had een baantje gevonden bij een krant.

Maar het bloed kruipt waar het niet gaan kan, en Dennis begon te broeden over zijn comeback als auteur. De raadgeving van Rollins indachtig dat hij dingen zelf moest beleven om ze te kunnen beschrijven, was hij zich gaan mengen in de lokale drugscene. Hij wist het vertrouwen van enkelen te winnen en steeds meer ondergedompeld te raken in dit merkwaaardige wereldje van drop-outs, misfits en rush-zoekers. Al de ervaringen die hij op deze manier opdeed sloeg hij gretig op, als een bioloog op veldonderzoek die zijn vlinders vangt met een netje en bewaart in potjes.

Hierna werd het eigenlijk alleen nog maar simpeler, hij hoefde zijn vlinders alleen nog maar op zijn manier vast te spelden op een bord en er een geheel van te maken. En zo kreeg zijn nieuwe postmoderne roman, die een cynische inkijk zou geven in het Newyorkse wereldje van crystal meth-gebruikers, langzaam vorm.

Tot hij op een dag tot het besef kwam, dat hij nog één heel belangrijk ding miste. Hij wist dat in zijn roman het hele plot zou moeten gaan draaien om een moord; een brute, gruwelijke en zinloze moord op een onschuldige man. En daarom realiseerde hij zich ook wat de consequentie was: hij moest zelf ervaren hoe het is om iemand te vermoorden. Natuurlijk verwierp hij aanvankelijk het idee. Het was immers natuurlijk volstrekt immoreel, strafbaar bovendien en het druiste in tegen alles waarin hij –die zelfs op het schoolplein vroeger nog nooit iemand had geslagen– dacht te geloven. Maar hoe verwerpelijk ook, hij begreep steeds beter dat zijn nieuwe roman, waar hij zo hard voor had gewerkt en waar hij ziel en zaligheid in had gestopt, nooit zou kunnen worden afgerond, als hij niet ook deze laatste ultieme stap zou durven zetten

Wekenlang had het idee liggen sudderen in zijn achterhoofd als een tumor. Stilletjes, maar o zo aanwezig en dodelijk. En toen was hij op een dag voorbij dat merkwaaardige winkeltje gelopen. Het was een klein, smoezelig en vervallen zaakje, dat verscholen lag in een hoek en hij zou er zonder meer voorbij zijn gelopen, als zijn oog niet op de graffiti-leus was gevallen: “Don’t exploit animals”. De cynische tegenstelling met al die dieren, die hem vanachter de winkelruit met glazige ogen boos aankeken, trof hem en hij hield stil. Een moment later maakte hij de beslissing die hij nu, slapeloos liggend op zijn klamme bed, vervloekte. Hij ging, nieuwsgierig geworden, naar binnen.

Binnen was het bedompt en donker. Er hing een merkwaaardige geur, een raar mengsel van oude-huizen-lucht, natte honden en iets chemisch dat Dennis niet kon thuisbrengen. De winkel was klein en stond propvol spullen. Gefascineerd keek hij rond naar alle opgezette dieren die op de schappen waren uitgesteld. Niet alleen vogels en kleine zoogdieren, maar zelfs een tweetal tijgers en zelfs, bizar genoeg, een ezel met een aapje op zijn rug.

“Kan ik u helpen”, hoorde hij een kille stem.

Het duurde even voor Dennis de gestalte onderscheidde, die vanachter een gordijn tevoorschijn kwam. Het was een lange magere en oudere man in een versleten stofjas, die hem met strakke, pikzwarte ogen, intens aankeek, als een roofdier dat zijn prooi probeert te hypnotiseren.

“I-ik kijk alleen wat rond”, zei Dennis snel. De man, klaarblijkelijk de winkeleigenaar, deed nog enkele stappen naar hem toe en sprak met een toonloze en volstrekt emotionele stem: “Dat mag niet. U bent hier niet welkom, ik ontvang alleen genodigden.”

Dennis lachte nerveus, “Maar dit is toch... gewoon een winkel?”

“Alleen genodigden!”

“Maar...”

De oude man hief een woedend vingertje.

“Oké, oké”, zei Dennis, die zich begon op te winden over de vijandige opstelling van de

winkelier, “Het is goed. Ik ga al. Jezus, als het zo moet!” Hij draaide zich om, tot hem wat inviel.

“Oh, ik weet het al, u bent natuurlijk een beetje bang geworden van die graffiti op uw muur?”

Dat was het, gewoon een schichtige oude man, bang voor de wereld buiten zijn kleine winkeltje vol onschuldige dieren.

“Ik begrijp niet wat u bedoelt”, zei de man.

“Oh, buiten”, zei Dennis, “Wat er geschilderd is. Kom maar kijken.” En Dennis opende de oude deur en liep al naar buiten. De winkelier volgde hem wantrouwend.

“Daar!”

Toen de oude winkelier het zag, verstijfde hij, elke spier in het schrale lijf onder die stofjas aanspande. De ingehouden woede was voelbaar in de lucht, als hete lucht, zinderend op een zomers wegdek.

“Poets je er met een beetje terpentijn wel af”, probeerde hij de sfeer te verlichten. Maar de winkelier draaide zich om, zijn benige gezicht rood en zijn wenkbrauwen in een woedende frons en beet hem toe: “Hoe durf je! Scheer je weg, jij! Weg! Onderkruipsel! Rapalje!”

Dennis hief zijn handen in verweer: “Hoho, ik heb niks gedaan!”

Maar de oude winkelier was niet te vermurwen, pakte hem met zijn benige en verbazend krachtige handen bij zijn schouders en drukte hem weg. “Oprotten”, krijste hij bijna van woede.

Dennis voelde de aandrang om de man een klap tegen zijn kop te geven, maar wist zich te beheersen, “Goed dan, jij je zin ouwe gek!” En zo was hij, zijn hart bonzend van verontwaardiging, weg gelopen.

Daar had het bij moeten blijven, maar, natuurlijk, dat gebeurde niet. Thuis gekomen had het voorval hem niet los gelaten en was hij wat op Google gaan rond surfen. Hij had niets kunnen vinden over het winkeltje en kwam niet verder dan dat volgens Wikipedia zijn beroep, het opstoppen van dieren, ‘taxidermie’ heette. Zelfs toen Dennis die nacht in bed lag, was zijn woede over die gekke oude winkelier nog niet gekoeld. En onontkoombaar begon het idee zich te vormen dat hij die oude winkelier –of taxidermist, wat je wilt– kon vermoorden. Waarom niet? Hij had het immers over zichzelf afgeroepen. En bovendien was het nog een makkelijk slachtoffer ook, hij woonde daar immers waarschijnlijk alleen in dat stoffige oude winkeltje van hem...

En toch was er waarschijnlijk nog steeds niets aan de hand geweest, ware het niet dat de volgende dag, als in een noodlottig filmscenario, Dennis op zijn werk bij de krant kwam en te horen had gekregen dat hij was ontslagen. Recessie, ontleding, schulden, bankencrisis, internet; al de termen die zijn chef tegen hem uitstootte om hiervoor enige verklaring te kunnen geven, gingen volledig langs hem heen. Ze werden overstemd door het dreunende besef dat hij alweer op een onbewaakt moment in een ravijn werd getrapt, net als toen met zijn uitgever Rollins in het Metropole. Toen hij eenmaal op straat stond, met zijn treurige doosje persoonlijke spullen in de hand was hij boos, heel boos. En hij begreep twee dingen. Ten eerste: dat als hij nog wat wilde gaan bereiken in zijn leven, hij zijn roman moest afmaken en publiceren en ten tweede dat hij zijn woede op iemand zou moeten koelen, hij moest iemand pijn doen. En hij realiseerde zich dat dat maar één persoon kon zijn.

Dennis kreunde toen hij opnieuw met de beelden werd geconfronteerd van wat hij een nacht later had aangericht. Gewapend met een vleesmes uit zijn keukenla –ja, zo banaal was het– was hij kinderlijk eenvoudig binnengedrongen in het inmiddels bekende winkeltje. Het slot was net zo krakkemikkerig als alles hier. Hij liep naar de afscheiding van de achterkamer achter de toonbank en schoof het gordijn een stukje weg. Daar zat hij, de taxidermist, gebogen over de kop van een beest dat hij aan het prepareren was. Een paardekop, zag hij. Of hoofd, moest je eigenlijk zeggen. De oude man had om onduidelijke redenen gehoorbeschermers op, en helemaal in zijn eigen wereldje, dus het was voor Dennis niet moeilijk om naderbij te sluipen en het vleesmes uit de tas te halen die hij bij zich droeg. Hij was op nog maar een paar meter toen de taxidermist hem opmerkte. Hij keek Dennis met grote ogen aan, slaakte een kreet en viel achterover van zijn krukje.

“W-wat?”, bracht hij met hoge piepende stem uit.

Maar Dennis was vastberaden en had geen tijd voor ‘small talk’. Hij wist dat, als hij dit wilde volbrengen, direct moest handelen. Niet talmen en de twijfels die hem de hele tijd hadden gekweld het weer laten overnemen. En niet wachten en in verwarring raken van de smeekbedes van een oude man die weet dat hij gaat sterven.

Natuurlijk ging het helemaal anders, want gaat het dat niet altijd in dit soort hachelijke situaties? De oude man, die zijn ophees aan zijn werkbank herkende hem namelijk, “Jij”, siste hij woedend, “Jij weer!”

En misschien had hij het mes in Dennis’ handen niet gezien, of misschien maakte het hem niet uit, want hoe dan ook, de oude man stortte zich op hem. Dennis wist niet wat hem gebeurde, viel zelf naar achteren en liet het mes vallen. Hetzelfde moment zat de oude taxidermist schrijlings op hem en sloeg hem op het gezicht, in de tussentijd piepende maar onverstaanbare verwensingen uitslaand. Een moment was Dennis te verbijsterd om te reageren, maar toen nam de woede het van hem over. Hij pakte de man met beide handen bij de hals en begon hem te wurgen. Maar de oude man was koppig en bleef hem maar raken waar hij kon. Dennis drukte nog harder en eindelijk verslaptte de in ademnood verkerende taxidermist. Dennis wist zich onder hem los te wurmen en de oude man van zich af te gooien. “En nu ga je sterven, klootzak!”, brulde hij, nu

ook zelf buiten zinnen. Hij reikte achter zich, vond meteen het heft van zijn mes en bracht het naar voren. Net op tijd, want de woedende taxidermist vloog hem alweer aan. Maar deze keer verliep zijn aanval noodlottig, want hij liep letterlijk in het mes. Dennis voelde hoe het mes 's mans vlees en organen doorboorde en zette meteen een stap achterwaarts om het opeens rijkelijk vloeiende bloed te ontwijken. Dit was waar hij al nachten over droomde, besepte hij, deze sensatie. Hoe buiten zinnen hij ook was, hij probeerde nog steeds nauwkeurig te registreren wat hij voelde en ervoer, kortom: het vlindertje te vangen in zijn netje.

De taxidermist viel voor hem op zijn knieën en staaarde hem met zijn inktzwarte ogen ontgoocheld aan, een blik die zich veel dieper in Dennis' ziel kraste dan de woedende blikken die hij eerder van hem had ontvangen. Toen ging hij, zonder verder decorum zoals je in een theatervertolking van een Shakespeariaans koningsdrama zou zien, onderuit op de stenen vloer van zijn werkplaats. Dennis keek hijgend met het bebloede mes in zijn handen op hem neer en besepte dat het feit onontkoombaar was: hij was dood, de taxidermist.

Wordt vervolgd

